

Când luna își așterne vălul nopții...

Danab

Când luna își așterne vălul nopții
Cu stele înflorite-n Empireu,
Iar soarele în zorii dimineții
Se leagănă pe-un fir de alizeu,

Chiar dacă cel vrăjmaș îmi iese-n cale
Cerându-mi sufletul pentru nimic
Si trist de umblu prin a morții vale
Văzându-mă pe zi mereu mai mic,

M-ascund în Mâna Ta.. acolo-i pace!
Acolo visele mi se-mplinesc,
Iar norul frământat n-are ce-mi face
Când zi de zi Iubirea Ta primesc.

Tu ești Izvorul meu de mângâiere...
Vorbească cei din jur tot ce doresc!
Eu prind cu mâna stelele-n cădere
Și-n inima mea toate înfloresc,

Când îmi șoptești că totul are-o vreme
Și plâns și zbucium- toate au liman,
Iar inima iubirea când o cere
Ungi însetarea ei cu-al Tău balsam.

Bătaia crengilor ce sunt golașe,
Nu vreau s-o mai ascult... îmi e străină
Eu vreau din flori tăcute și gingașe
Să sorb mereu parfum.. să sorb lumină...

Și să îmi vindeci rănilor murdare
De faptele ce-mi stau pe drum spinos,
Te-aștept să vii! Puterea Ta e Mare
Și mare e Iubirea Ta, Hristos!

Nu vreau pământul, coama lui mănoasă
Cu plinul lui de vin și de dureri,
Doar zborul îl visez înspre Acasă
Acolo-i Vinul dulcele Mângâieri!

Când luna fulgăiește printre case
Tăcerea nopții declarând deplină,
Eu vreau din flori tăcute și gingașe

Să sorb parfum.. să sorb blânda Lumină!

11.04.2016